

РЕШЕНИЕ

№ 637

гр. София, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 27.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2760** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по протест, подаден от прокурор от С. районна прокуратура (СРП) срещу РАЗРЕШЕНИЕ ЗА СТРОЕЖ (РС) №45/12.10.2020г., издадено от главния архитект на район „Студентски“, Столична община (СО) и ЗАПОВЕД №РСТ20-РА50-105/23.10.2020г. на главния архитект на район „Студентски“ за поправка на очевидна фактическа грешка в РС №45/12.10.2020г. С оспорваното РС, на основание чл.148, ал.1, ал.2, ал.4, изр. 8^{мо}, ал.8 и ал.9 и чл.152, ал.1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) е разрешено на [фирма], Етажната собственост на Етажна собственост на жилищна сграда с идентификатор 68134.1608.318.3, [жилищен адрес] и на [фирма], да извършат строеж: „Приемо-предавателна станция S. 2325.A000 „Е.“ с честотен обхват 900/1800/2100 М. на [фирма] и Приемо-предавателна станция SF5725 на [фирма]“, в поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.1608.318.3, урегулиран поземлен имот (УПИ) I, кв.31 по плана на м. „М. долина“, с административен адрес в[жк], [жилищен адрес] съгласно инвестиционен проект одобрен на 12.10.2020г. Със Заповед №РСТ20-РА50-105/23.10.2020г. е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в РС №45/2020г. като вместо „Приемо-предавателна станция SF5725 на [фирма]“ да се чете „Приемо-предавателна станция SF5725 с честотен обхват 900/1800/2100 М. на [фирма]“.

Протестиращият прокурор претендира за нищожност на РС и на акта за поправка на очевидна фактическа грешка в него, и моли съда да я прогласи. Поддържа, че РС е издадено в нарушение на императивни разпоредби на нормативната уредба по устройство на територията, които са толкова тежки и радикални, че са правно нетърпими и обуславят нищожност на административния акт. Твърди, че жилищностроителната кооперация (Ж.) „Младеж – М“, на която е отстъпено правото да построи на държавна земя жилищна сграда в[жк]е следвало, но не е вписана в РС като възложител, съгласно чл.161, ал.1 ЗУТ. Изтъква, че за издаване на процесното РС е било необходимо съгласието на останалите собственици в жилищната кооперация, на основание чл.185, ал.2 ЗУТ, тъй като покривът е обща част на сградата. При това смята, че процесното РС е изцяло лишено от законово основание за издаването му и не може да породи целените правни последици.

Ответникът - ГЛАВЕН АРХИТЕКТ на район „Студентски“, СО, оспорва жалбата. В писмено становище от 14.06.2021г. (рег. №РСТ21-ДИ11-41-(3)/14.06.2021г.) и чрез процесуалния си представител юрк. С. поддържа, че протестът е процесуално недопустим и моли съда да го остави без разглеждане по същество или алтернативно да го отхвърли като неоснователен. Твърди, че оспорваното РС и Заповедта за поправка на очевидна фактическа грешка са законосъобразни административни актове и не са налице сочените основания за обявяването им за нищожни.

Заинтересованите страни: [фирма] (А1 България), ЕИК[ЕИК], [фирма] (БТК), ЕИК[ЕИК] и ЕТАЖНАТА СОБСТВЕНОСТ на вх.А, [жилищен адрес][жк], оспорват протеста и молят съда да го остави без разглеждане или евентуално да го отхвърли като неоснователен. Първите две претендират да им бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор М. от Софийска градска прокуратура, дава заключение за основателност на протеста и моли съда да го уважи и да прогласи за нищожни РС №45/12.10.2020г. и Заповед №РСТ20-РА50-105/23.10.2020г. на главния архитект на район „Студентски“, СО.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема от фактическа и правна страна следното:

Протестът е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ, като подаден на основание чл.16, ал.1, т.1 и т.3 АПК и доколкото се иска прогласяване на нищожност на административния акт, което според изричната норма на чл.149, ал.5 АПК, не е ограничено със срок.

Разгледан по същество протестът е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

На първо място съдът, в решаващия си състав приема, че РС №45/12.10.2020г. е издадено от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.148, ал.2 ЗУТ във вр. с §1, ал.4 от Допълнителните разпоредби (ДР). В чл.148, ал.1 ЗУТ изрично е предвидено, че строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон. Компетентен да издаде РС е главният архитект на общината (чл.148, ал.2 ЗУТ). Законът - §1, ал.4 ДР ЗУТ предвижда възможност главният архитект на общината да предоставя свои функции по този закон на други длъжностни лица от общинската администрация, притежаващи пълна проектантска правоспособност или които имат необходимия стаж за придобиването ѝ.

По делото е приета и не е оспорена Заповед №РА50-395/14.06.2017г., изменена и допълнена със Заповед №РА50-367/09.05.2018г., видно от която главният архитект на СО е делегирал на главните архитекти на райони правомощията си за одобряване и

съгласуване инвестиционни проекти за приемно-предавателни станции и останалата физическа инфраструктура за разполагане на електронните съобщителни мрежи, както и да издават разрешения за строеж за тях, на основанията и по реда на Глава осма, Раздел II от ЗУТ (т.7.16). В случая е безспорно по делото, че процесното разрешение е за приемно-предавателни станции, които са строежи по смисъла на чл.137, ал.1, т.3, б. „з“ ЗУТ, които попадат в обхвата на делегираните правомощия на главния архитект на район „Студентски“, съгласно Заповед №РА50-395/14.06.2017г., допълнена в частта по т.7.16 със Заповед №РА50-367/09.05.2018г.

Доколкото по същество Заповед №РСТ20-РА50-105/23.10.2020г. представлява допълване на РС, то изводите за компетентността на административния орган – неин издател, са валидни и по отношение на нея.

На следващо място съдът приема, че РС №45/12.10.2020г., допълнено със Заповед №РСТ20-РА50-105/23.10.2020г., не страда от пороци във формата, пороци в процедурата и не нарушава материалния закон в степен, която да води до неговата нищожност.

АПК не съдържа нормативно установен критерий за разграничаване на нищожните от унищожаемите административни актове. В теорията и в практиката е прието, че едни и същи пороци водят в някои случаи до нищожност, а в други до унищожаемост, в зависимост от степента/тежестта на допуснатата незаконосъобразност.

По принцип порокът във формата на административния акт води до неговата унищожаемост. До нищожност води такъв порок във формата, който практически се равнява на липса на форма, а оттам и на липса на волеизявление.

Според теорията и константната съдебна практика нарушението на процесуалните правила води до унищожаемост на административния акт, само когато е съществено – т.е. ако не беше допуснато, е можело да се стигне и до друго решение по същество на поставения пред административния орган въпрос. Когато нарушението на процесуалните правила е било толкова съществено, че реално е довело до липса на волеизявление сме изправени пред нищожност на административния акт. В случая не са налице толкова съществени пороци както във формата, така и при прилагането на процесуалните правила, които да се отразяват върху валидността на волеизявлението на административния орган.

Настоящият състав споделя разбирането, че порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт само когато сме изправени пред пълна липса на предпоставките, визириани в хипотезата на приложимата материалноправна норма, когато актът е изцяло лишен от законно основание или когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. В процесния случай такива пороци не се твърдят и не са констатирани от съда при извършената проверка на оспорвания акт.

На първо място следва да се отбележи, че посочената като нарушена норма на чл.185, ал.2 ЗУТ е приложима в хипотезата на преустройство на собствен обект в режим на етажна собственост – аргумент от ал.1 на чл.185. Процесното Разрешение обаче, е за нов строеж по смисъла на §5, т.38 ДР ЗУТ във вр. с чл.137, ал.1, т.3, б. „з“ ЗУТ, а не за преустройство.

Противно на изложените в протеста доводи за недействителност на административния акт, като част от одобрения инвестиционен проект е представена Експертна оценка на излъчващ обект за мобилна комуникация на Националния център по обществено здраве и анализи към Министерството на здравеопазването, дадена на основание

Наредба №9/14.03.1991г. за пределно допустими нива на електромагнитни полета в населени територии и определяне на хигиенно-защитни зони около излъчващи обекти. Според заключението от 15.05.2020г. техническият проект на приемно-предавателни станции S. 2325.A000 – E. и SF5725 не противоречи на изискванията на Наредба №9/1991г. Именно Наредба №9/1991г. е нормативният акт, който определя допустимите стойности на напрегнатост и плътност на мощността на електромагнитните полета (E.) и границите на хигиенно-защитните зони (X33).

Съдът намира, че в оспорваното РС е допуснато нарушение при определяне възложителите на строежа чрез вписването като такива на операторите на електронни съобщителни мрежи „А1 България“ и БТК, доколкото последните не попадат в обхвата на определението, дадено в чл.161, ал.1 ЗУТ. Това нарушение обаче не е от категорията на тези, водещи до нищожност на административния акт. Идентичен извод съдът обосновава и по отношение невписването на останалите Етажни собственици на вх.Б, вх.В и вх.Г на жилищната сграда като възложители на процесния строеж. Дори да се приеме, че имат качеството на възложители, но не са били посочени в РС, този недостатък не е съществен до степен да се приеме, че сме изправени пред пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма или, че актът е изцяло лишен от законно основание.

По изложените доводи решаващият състав на съда приема, че не са налице пороци на РС №45/12.10.2020г. и на допълващата Заповед №РСТ20-РА50-105/23.10.2020г. които да обосновават тяхната нищожност, а с изтичане на срока за оспорване на административните актове се е погасило правото на протестиращия да иска тяхната отмяна като незаконосъобразни.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на заинтересованите страни се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай [фирма] и [фирма] са били представлявани от юрисконсулти, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението за всеки от тях поотделно – 100 (сто) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ ПРОТЕСТА, подаден от прокурор от С. районна прокуратура срещу РАЗРЕШЕНИЕ ЗА СТРОЕЖ №45/12.10.2020г., издадено от главния архитект на район „Студентски“, Столична община и ЗАПОВЕД №РСТ20-РА50-105/23.10.2020г. на главния архитект на район „Студентски“ за поправка на очевидна фактическа грешка в РС №45/12.10.2020г.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от главния прокурор, с адрес: 1040 С., [улица], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес: 1309 С., [улица], сумата 100 (сто) лева – разноски по адм. дело №2760/2021г.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от главния прокурор, с адрес: 1040 С., [улица], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес - [населено място], [улица], сумата 100 (сто) лева – разноски по адм. дело №2760/2021г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова